

Első osztályú szívgyógyász

Dalányi Luca

Itt ülsz szívem mellett szorosan. Combunk összeér az ürességben s elmosolyodunk. Nehezen viselem. Ordítanék, hogy „Szeretlek, te bolond!”, de meghallanád. Fáj és mégis olyan boldogító. Pilláimat lassan lehunyom, mély levegő, és azt kívánom, legyen csak egy picit egyszerűbb, csak kapjak levegőt a közelében, csak állni tudjam mosolygó szemeinek ádáz támadását. Kinyitom a szemem, s furcsálkodó tekintetedbe botlom. Egy pillanatnyi, mosolynak titulált rángással jelzem, hogy minden rendben (persze egyáltalán nincs), rám mosolyogsz, s már bambulsz is tovább semmibe révedő tekintettel. Kezed után nyúlnék, hogy fektetett nyolcasokat simogassak belé, jelezve az érzéseim időbeliségét, de hirtelen meggondolom magam s újra ölembé ejtem remegő kezem.

Miután meggyőződöm róla, hogy gondolataidba merültél, én is becestlen révedezésbe zuhanok...

Ó, ha közel, olyan közel jöhetne hozzám, hogy szapora lélegzetünk és szívverésünk már a másikba fúródna. Vajon milyen lenne lábujjhegyre ágaskodni, forró nyaka köré fonni két követelő karom és csak nézni azt az éjféli égnél is sötétebb szempárt, elveszni a végtelenben, melyet tekintete kínál és soha többé elő sem merészkedni. Védve minden rágalomtól, rosszmájú megjegyzéstől, megsemmisítő pillantástól... Milyen lenne ajkainak érintése? Milyen lenne védelmező ölelését magamon érezve, bársonysuttogását hallgatva öntudatlanságba révedni... Nem tudom. Nem vagyok bizakodó, de borúlátó sem. De egyvalamit tudok... Sosem fogom őt kiírni magamból igazán és sosem fogom nem szeretni őt. Lehet, meg kéne osztanom vele a tényt, hogy nekem mindig ő lesz a kedvencem?!

Mindeközben a sok órán elhangzott sületlenségtől megtelve, ismét felém fordítod barna tekinteted s megszólalsz (persze egész halkán, hogy csak én halljam). Az én szívem eközben földöntúli tornagyakorlatokat végez...

– Minden rendben? Olyan, mintha nyomasztana valami...

Igen, ez az. Itt az ideje. Ezúttal bátor és szemérmetlenül nyílt leszek. Elmondom neki!

– Hát, ami azt illeti – felelem – van valami, amit csak neked mondhatok el...

– Na, és mi az? – reagál könnyedén, fél mosollyal.

– Izé... Én nekem...

És akkor megszólalt a csengő.